

Č. 3552.

V y v l a s t n ě n í: I. Vyvlastnění podle zák. o stav. ruchu č. 45/1922 může být povoleno i pro osoby, které nebydlí v obci, kde leží pozemek vyvlastněný. — II. Je podstatnou vadou řízení, jestliže příčiny, pro které úřad — stanově náhradu za vyvlastněný pozemek — se odchýlil od dobrého zdání znalců, neexistují.

(Nález ze dne 2. května 1924 č. 7859.)

Prejudikatura: Boh. 1355 adm.

Věc: P. S. a spol. v H. (adv. Dr. Rob. Kubiš ze Žiliny) proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině (za zúč. stranu adv. Dr. Hugo Weil ze Žiliny) o vyvlastnění pozemku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká stanovení náhrady za vyvlastněné pozemky, se zrušuje provedu řízení, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Služnovský úřad ve V. B. vyvlastnil nálezem z 26. srpna 1922 na základě zák. z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. části pozemku ve výměře pro k stavebním účelům a určil náhradu 4 K za 1 m².

Z tohoto nálezu odvolal se Dr. Julius B., pro kterého tyto pozemky byly jednou polovicí knihovně zapsány, a Pavel S. a spol., kteří smlouvou z r. 1920 tuto polovici uvedených pozemků od Dra Julia B. kupili, dosud však v pozemk. knize zapsáni nebyli, ježto župní administrativní výbor v Trenčíně dosud smlouvu neschválil.

Odvolání byla nař. rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Stížnost vytýká, že žadatelé o vyvlastnění bydlí v obcích P. a R. a tam také přísluší, což ostatně mezi stranami není sporno, a že jest proti intencím zákona, aby byl vyvlastněn pozemek pro osoby, které v obci, kde tento pozemek leží, nebydlí a tam také nepřísluší.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 1355 adm., že vyvlastnění pozemku pro stavbu obytných domků jest dle zák. o stav. ruchu č. 100/1921 přípustno i pro osoby, které nebydlí v obci, kde leží pozemek vyvlastněný.

Soud trvá na tomto právním názoru i v tomto případě, kde jde o zák. o stav. ruchu č. 45/1922, který proti zák. dříve uvedenému neobsahuje v tomto bodě žádných podstatných změn, a poukazuje ve smyslu § 44 svého j. ř. na důvody tohoto nálezu.

Nemohla proto námitka stížnosti, že nemělo vyvlastnění být povoleno, ježto jde o osoby, které nebydlí v H., být uznána důvodnou. —

Co se týče náhrady za vyvlastnění pozemku, shledal soud, že stížnost jest oprávněna.

Žal. úřad vyslovil, že »náhrada za vyvlastněný pozemek byla určena dle místních poměrů ve smyslu § 6 cit. zák. na základě výroků znalců, kteří odhadli jedno kat. jitro prostřední orné půdy na 24.000 K. Odhad znalců na 6 K za 1 čtver. sám nemohl být směrodatný, neboť tím by se znalci sami dostali do rozporu se svým výrokem, tím méně mohla být uznána odhadní cena ve výši 8 K za 1 čtver. sáh, neboť sami znalci osvědčili, že příčina vyššího odhadu byla, že hleděli při odhadě na mimořádnou hodnotu, které pozemek nabude provedením zamýšle-

né stavby. Ve smyslu 2. odst. § 6 cit. zák. určení mimořádné hodnoty je nepřipustné.« — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad neměl žádných zákonných příčin ustanovit náhradu 4 K odchylně od dobrozdání znalců.

Podle protokolu z 8. srpna 1924 byli o hodnotě pozemku č. k. — slyšení tři znalci, kteří odhadli část tohoto pozemku ve výměře 400 m² po 6 K za 1 m², část ve výměře 2000 m² po 8 K za 1 m², ježto půda patří k prvotřídní hospodářské půdě. Na žádost zástupce žadatelů udali, že v okolí prvotřídní orná půda stojí 24.000 K jedno kat. jitro. Znalec J. Ř. uvedl, že při odhadu byla vzata v úvahu i ta okolnost, že pozemek leží v blízkosti železniční stanice a státní silnice a proto jest cennější než jiné pozemky. Z toho není patrné, proč by se znalci dostali do rozporu se svým výrokem, jak tvrdí rozhodnutí, a není dle obsahu protokolu správné, že při odhadu dle udání znalců bylo hleděno na mimořádnou hodnotu, které pozemek nabude teprve provedením zamýšlené stavby. Shledal proto soud, že ony příčiny, pro které se žal. úřad odchyloval od dobrozdání znalců, neexistují a že v tomto směru nař. rozhodnutí odporuje spisům.

Č. 3553.

Domovské právo. — Vyhoštění: I. Pro počátek lhůty 10ti leté k vydržení domovského práva podle § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. je bez významu, kdy dotyčná osoba svůj pobyt v obci ve smyslu konstripčního patentu z 25. října 1804 k účelům konskripčním ohlásila obecnímu úřadu. — II. Osobu, jež nabyla v určité obci vydržením nároku na propůjčení domovského práva, nelze z této obce vyhostiti. — III. Na vyhoštění z obce může se účinně usnésti jen obecní zastupitelstvo, nikoliv obecní rada.

(Nález ze dne 3. května 1924 č. 9866/23.)

V ě c: Obec Velké H. proti zemské správě politické v Praze o přiznání domovského práva Jaroslavu S.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 18. července 1921 vyslovila osp v S. na základě § 40 zák. z 3. prosince 1863 č. 84 ř. z. k žádosti obecního úřadu v Z., že Jaroslav S. nabyl práva domovského v obci Velké H. před vypovězením z obce, čímž toto vypovězení se stalo bezúčinným. Rozhodnutí opřeno jest následujícími důvody:

»Šetřením bylo zjištěno, že Jaroslav S. bydlel ve Velkých H. nepřetržitě od 2. listopadu 1909 až do dne vydání tohoto rozhodnutí a že během této doby nepřipadl na obtíž veř. chudinskému zaopatření. Tím jsou splněny předpoklady § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 o vydržení nároku na právo domovské v obci pobytu. Okolnost, že vedl život úhonný, nepadá zde na váhu.«

Rozhodnutím zsp-é v Praze z 2. února 1923 nebylo odvolání obce Velkých H. vyhověno a bylo rozhodnutí prvé stolice potvrzeno z důvodů v něm uvedených, k nimž vzhledem k odvolání připomenuto toto:

»Dodatně konaným šetřením bylo zjištěno, že Jaroslav S., jsa rakouským, resp. čl. státním občanem, po dosažení svéprávnosti po 10 let před podáním žádosti za právo domovské dobrovolně a nepřetržitě v obci Velké H. se zdržoval a v této době pobytu veř. zaopatření chudin-